

[Ole Bjørn Kraft.]

altså en helt stik modsat betragtning af den, det ærede medlem her i praksis har gjort sig til talsmand for.

Jeg har også en anden udtalelse, som jeg måske må have lov at citere i denne forbindelse; den lyder:

„Der vil næppe være væsentlige politiske muligheder for at lægge større byrder på de velstillede skatteydere end i øjeblikket. Men der vil heller ikke være udpræget store økonomiske muligheder derfor. Af landets godt 2 millioner skatteydere har kun 72 000 over 12 000 kr. i årlig skattepligtig indkomst, og det vil være temmelig begrænset, hvad der er at hente hos disse skatteydere. Der hersker hos mange mennesker ganske overdrevne forestillinger om de beløb, som vil kunne overføres fra de højere indkomstgrupper.“

(*Finansministeren* [H. C. Hansen]: Det er klogt sagt!). Ja, det er en klog udtalelse, en udtalelse, der tydeligt viser, at denne tale om, at man skal kunne tage fra de store indkomster og lette mellemindkomsterne, og at der derved skulle kunne opnås en virkelig befrielse for en byrde, at den er ganske hen i vejret, for der er ikke noget at hente, siger den pågældende. (*Finansministeren* [H. C. Hansen]: Ikke meget at hente!). Jeg forstår, at den højtærede Finansminister pludselig er meget levende interesseret i denne udtalelse, og det er intet under, for den vil interessere regeringen og os alle, thi det er finansministeren selv, der fremsætter denne klare og utvetydige udtalelse, som står i absolut modsætning til det ræsonnement, den højtærede minister har tilladt sig at anvende under denne debat. Den højtærede finansminister fremsatte denne udtalelse på fællesorganisationens møde den 9. september i år. Finansministerens udtalelse ved denne lejlighed dækkede de faktisk foreliggende kendsgerninger, og jeg forstår derfor slet ikke, at ministeren nu lader sig foranledige til at fremsætte en udtalelse, som går ud på, at indkomsterne mellem 10 000 og 20 000 kr. kan få en nævneværdig lettelse, hvis man yderligere berører de højere indkomster. Der er ikke bund i den agitation; det ved den højtærede finansminister altså udmærket godt og har selv givet udtryk for det. Den eneste måde, hvorpå vi kan komme skatteyderne til hjælp, er gennem en nedsettelse af skatterne. Mit parti har peget derpå, og vi håber virkelig engang at få fælgskab.

Den højtærede statsminister vil jeg gerne takke for de udtalelser, han fremsatte ved-

rørende omstændighederne ved den tidligere forsvarsminister Harald Petersens udnævnelse til det nordiske udvalg. Statsministeren bekræftede ved denne udtalelse, at der ikke er fugls føde på hele den radikale agitation, som har været ført på denne sag, hvor man har påstået, at årsagen til, at det ærede medlem var blevet udnævnt, var, at regeringen foretrak et samarbejde med venstre, og at man agtede at løse forsvarssagen på en meget snæver basis. Ministeren har nu klart og utvetydigt dementeret disse skrivelser, som et tidligere medlem af det radikale parti her i salen er ophavsmand til. Jeg håber, at den pågældende skribent vil sørge for, at der i de blade, hvor disse artikler har været optaget, finder det fornødne dementi sted.

Jeg vil også gerne takke den højtærede udenrigsminister for hans tilsagn om, at et forslag til ændring af arbejdet i det udenrigspolitiske nævn snart vil blive forelagt. Men idet jeg forbeholder mig adgang til nogle enkelte bemærkninger om udenrigsministerens udtalelser om Sydsiesvig, må jeg desværre sige, at efter at jeg har takket de to højtærede ministre for disse ting, har jeg ikke meget at takke dem for. For i den redegørelse, de gav — hvis man tør bruge det udtryk om de udtalelser, der blev fremsat om den danske stats udenrigspolitik —, er der jo ærligt talt ikke meget at takke for, for det første af den grund, at ingen af de to ministre fandt anledning til overhovedet at komme nærmere ind på de store og vidtrækkende problemer, som det her drejer sig om, og for det andet fordi de, når de endelig udtalte sig om det, gjorde det i så vage og almindelige vendinger, at det ikke blev andet, end hvad man næsten altid kan få tilslutning til, og som det virkelig ikke havde været nødvendigt for de to ministre, som så ofte før har udtalt sig på samme vage, smukke og ubestemte måde, at gentage ved denne lejlighed. At vi heri landet håber på en demokratisk udvikling, at vi vil arbejde indenfor De Forenede Nationers rammer og alene vil gøre det, som tjener Danmarks interesser, er sandelig ikke noget, som kan ægge til modsigelse, eller noget, der kan betragtes som en definition af, hvad dansk udenrigspolitik går ud på. At Danmark ikke vil krig, men fred, har allerede Holger Drachmann opdaget, som bekendt: „Vi vil fred her til lands, Sankte Hans, Sankte Hans“ (Munterhed). Nej, der var altfor mange velklingende sætninger i de to ministres udtalelser. Jeg havde den samme fornemmelse under de to ministres taler, som man undertiden har i drømme. Først svæver